Het 'goddelijk kleurgevoel' van Elisa

door Gijs de Rooij

Van kunstgaleries tot banken, van de universiteit tot restaurants en winkels; de kunst van Elisa Lejuez Peters Moeniralam heeft vele bewonderaars. Zeventien jaar geleden maakte ze haar eerste werk, emigreerde vijf jaar geleden naar Aruba en al snel werd ze de best verkopende kunstenaar aldaar. Haar solo-expositie in Access Art Gallery in Oranjestad anderhalf jaar geleden was binnen drie maanden volledig uitverkocht. Ook in het buitenland krijgt Elisa veel erkenning. Ze is net terug van een expositie in Nederland, bijgewoond door de plaatselijke burgemeester en de Gevolmachtigde minister van Arubaanse Zaken. Halverwege dit jaar heeft de galerie in de Bijenkorf haar weten te strikken voor The Holland Art Gallery en aan het eind van het jaar exposeert ze in Montréal, Canada. Maar voorlopig blijft ze dichter bij huis. Want met de komende expositie in Landhuis Bloemhof is een grote wens van haar in vervulling gegaan: exposeren in haar moederland Curaçao.

Helemaal achterin de tuin van haar huis op Aruba knalt de muziek uit de openslaande deuren van haar atelier. De lucht vibreert en lijkt elektrisch geladen. Ze schrikt op vanuit haar concentratie. Muziek en koffie zijn haar vaste rituelen voor geconcentreerd en geïnspireerd werken. Ze begroet me lachend en steekt een met verfspatten gekleurde hand naar me uit, gekleed in een zwart jurkje dat veel weg heeft van een impressionistisch schilderij. "Nog een ritueel", bekent ze later. De muziek gaat zachter en onder het genot van een kop koffie in haar atelier, vraag ik haar naar haar inspiratie, ideeën, drijfveren, werkwijze en haar dromen. Kortom, wie is deze nieuwe ster aan het Arubaanse kunstenaarsfirmament?

Elisa, je eerste expositie op Curaçao...?
"Ja, geweldig. Ik heb altijd al een grote wens gekoesterd om op Curaçao te exposeren. Het is het geboorteland van mijn moeder. Landhuis Bloemhof is een hele speciale plek. Toen ik er voor het eerst kwam voelde ik me er meteen thuis, de atmosfeer is heel positief, echt onbeschrijfelijk."

'Renaissance. The Paint of No Return', vertel daar eens over.
"In mijn vorige collectie heb ik een werk *The Paint Of No Return* genoemd. Het slaat op de periode in de kunstgeschiedenis die voor mij heel veel betekend heeft, de Renaissance. Het was in de schilderkunst echt een *paint of no return*; vanaf die periode is de representatie van de mens, de natuur, van het hele wereldbeeld zo enorm veranderd. Ik bewonder de alleskunners uit die periode: Michelangelo, Leonardo da Vinci, Rafaello, Luini, Tintoretto en ga zo maar door. Zij hebben mij geïnspireerd om een hele nieuwe collectie te maken. De collectie bestaat uit 22 werken die in totaal 10 schilderijen vormen. Elk schilderij bestaat uit twee of drie werken. Het is mijn mooiste collectie tot nu toe."

Als Elisa even verse koffie haalt, bekijk ik haar schilderijen. Ik begrijp ineens heel goed haar bewondering voor Rauschenberg en Rothko, de meesters in collages en kleurencomposities. Een schilderij van Rothko dat Elisa zag op een schoolreisje in Duitsland heeft haar doen besluiten naar de kunstacademie te gaan. Van 1991 tot 1995 studeerde ze aan de Hoge School voor de Kunsten in Arnhem. In 1997 behaalde ze haar Masters Degree in Art met een specialisatie in textiel. In de jaren erna zat ze regelmatig in Azië. Als ontwerper van textiel reisde ze veel en vormde zo de basis voor haar nieuwe leven als kunstenares.

Wat gebeurt er met je als je schildert?
"Ik schilder al bijna mijn hele leven. Vanaf dat ik drie jaar oud was zat ik al elke dag onder de verf en stift. Op Aruba vond ik de innerlijke rust om fulltime te gaan schilderen. Het is iets heel wonderlijks, ik kom totaal tot rust. Het is mijn manier van mediteren. Voordat ik begin ga ik midden in mijn atelier zitten en kom tot mezelf. De totstandkoming van een van mijn schilderijen is een heel uitgerekt proces. De aanloopperiode kan wel drie maanden duren."

Hoe gaat dat in zijn werk?
"Ik bedenk altijd eerst een thema. Dat kan zijn vanuit mijn observaties van de wereld om mij heen, zoals bij mijn laatste expo 'Welcome to my World' waar ik allerlei natuurelementen sterk had uitvergroot en vertaald naar silkscreens. Of bij een van mijn eerste expo's 'Neo Patterns', waar vooral de Arubaanse 'native' patronen centraal stonden. Verder laat ik me inspireren door kunstenaars die ik bewonder, zoals de popartelementen uit mijn collectie 'Street Life'. Nu is dat de Renaissance geweest. Wat dat betreft ben ik altijd wel conceptueel. Vervolgens vertaal ik, kort gezegd, foto-images via de computer in silks-screens. Op canvas maak ik heel zorgvuldige composities van kleurvlakken met acrylverf. De screens druk ik over deze kleurvlakken en als er dan een liefde is ontstaan tussen mij en het schilderij: voilá, een Elisa is geboren."

En de liefde zit 'm vooral in de kleuren?
"Kleuren zijn mijn leven, ik doe niets zonder bezig te zijn met kleur. Zelfs in de koelkast vind ik kleur belangrijk, ik word er vrolijk van. Je zult mij nooit een donker schilderij zien maken. De voltallige eindexamencommissie van de kunstacademie vertelde me dat ik een goddelijk kleurgevoel heb. Een grote bevestiging en een geweldig compliment natuurlijk. Ik wil positieve energie communiceren, en dat doe ik met kleuren, beelden en woorden. Deze vormen dan een soort archeologie van gelaagde designs."

Hoe zie je jezelf als kunstenaar op Aruba?
"Ik zie het als mijn taak de mensen zo veel mogelijk te laten zien en zich bewust te laten worden van kunst. Omdat...? Kunst hoort bij onze cultuur. Een huis zonder schilderij is als een huis zonder muziek. Vooral ook in het bedrijfsleven vind ik het moeilijk voor te stellen als er geen schilderij aan de muur hangt, het is een fantastisch visitekaartje. Kunst geeft energie, kunst vult aan wat er mist, kunst is een uiting van de ziel. Nu stel ik jou een vraag: 'Doe je ogen dicht en stel je een wereld voor zonder kunst..., saai hè?' In de tussentijd heb ik denk ik het bewustzijn bij veel mensen al verhoogd door mijn schilderijen opzettelijk op 'vreemde' plekken te laten hangen. Buiten een galerie om, waar de drempelvrees niet erg hoog is, zoals een fabriek, woonwinkel, restaurant, universiteit, een bank. Ik probeer dan ook mijn kunst betaalbaar te houden en op deze manier toegankelijker te maken voor iedereen."

Waar droom je nog van?
"Ooit hoop ik een totaalconcept van mijn stijl te kunnen vormen, waarin ik kleding en schilderijen maak en meubels bekleed. Dat is iets wat ik nu alleen nog op kleine schaal doe. Ik wil een internationaal herkenbare signatuur creëren; mijn stempel op deze wereld. Maar iedere keer als iemand uit het diepst van zijn of haar hart mij bedankt voor mijn werk, dan besef ik dat mijn droom is uitgekomen."

Vanaf 27 april tot en met eind mei is Elisa Lejuez Peters Moeniralams nieuwste collectie te bezichtigen in Landhuis Bloemhof.